

Čís. 11661.

I mimořádný dovolací rekurs v nesporném řízení má podle § 50, druhý odstavec, zákona ze dne 13. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., v zásadě odkladný účinek.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, R II 159/32.)

Soud první stolice povolil exekuci k vydobytí výživného na základě usnesení opatrovnického soudu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekučním titulem jest tu usnesení opatrovnického soudu ze dne 5. listopadu 1931, jímž byl dlužník uznán povinným na výživu svých vnuků platiti měsíčně na každé dítě 150 Kč. Toto usnesení nevěšlo ještě v moc práva, ježto proti rozhodnutí druhé stolice, která usnesení prvního soudu potvrdila, jest podán doposud nevyřízený dovolací rekurs. Podle § 50 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. má rekurs účinek odkladací, avšak soud, proti jehož usnesení je podán rekurs, může naříditi okamžitý výkon nebo potřebná zajišťovací opatření, bylo-li by nebezpečí v prodlení pro zájem účastníků, nebo má-li býti chráněn naléhavý zájem veřejný. Z doslovu zákona plyne tedy, že v nesporném řízení rekurs zásadně má odkladací účinek a jen, je-li toho zapotřebí, může soud, proti jehož usnesení je podán rekurs, nesporný soud, naříditi okamžitý výkon nebo zajišťovací opatření. V nesporných věcech jest jen soudu dáno na vůli, kterého vhodného prostředku chce použití k vynucení svého příkazu. V projednávaném případě nevede exekuci nesporný soud, nýbrž strana zabavením, uschováním a prodejem svršků povinného podle exekučního řádu. Uhrazovací exekuce podle exekučního řádu může býti straně povolena jen, má-li k tomu dostačující titul. Jelikož exekuční titul, o který vymáhající strana exekuční návrh opírá, není právoplatným a vymáhající strana nedokázala, že exekuci vede z příkazu nesporného soudu, byla uhrazovací exekuce neprávem povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně rozpoznal, že v nesporném řízení má rekurs podle § 50 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. zásadně odkladný účinek a může soud, proti jehož usnesení rekurs podán, k návrhu neb i z úřadu naříditi okamžitý výkon nebo zajišťovací opatření. Jde-li o osoby jsoucí pod zvláštní zákonnou ochranou, může soud naříditi okamžitý výkon exekuce z úřadu, je-li nebezpečí v prodlení pro zájem účastníků. V souzeném případě vede vymáhající strana exekuci uhrazovací, ač byl proti usnesení soudu druhé stolice podán dovolací rekurs, a to návrhem podaným přímo u exekučního soudu, aniž by byl první soud nařídil neprodlený výkon pro nějaké nebezpečí v prodlení nebo k ochraně veřejného zájmu. Byla tedy, jak již uvedl rekursní soud, exekuce povolena neprávem. Na tom nemohou nic změnití vývody dovolacího rekursu; jednak neplatí

již v tomto případě předpis § 16 nesp. říz., jehož se dovolací rekurs dovolává, byv nahražen Šem 46 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., jednak má i mimořádný dovolací rekurs podle § 50 odst. (2) v zásadě odkladný účinek, jak již shora bylo dovozeno, neboť předpis ten nerozeznává, pokud jde o odkladný účinek, mezi rekursem a dovolacím rekursem, byť i směřoval proti srovnalým usnesením nižších soudů. Předpis § 524 c. ř. s., na něž stěžovatelé poukazují, tu místa nemá, neboť nejde o řízení sporné, nýbrž nesporné.

Čís. 11662.

Za placení dluhu lze pokládati odebrání hotovosti výkonným orgánem při výkonu mobilární exekuce a její odevzdání vymáhajícimu věřiteli podle § 261 ex. ř. jen, je-li nárok exekučně vymáhán právem. Není-li tomu tak, má dlužník nárok na vrácení podle § 1435 obč. zák., jež lze uplatňovati započtením.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, Rv II 253/31.)

Na základě rozsudku vrchního zemského soudu v Drážďanech byla povolena žalobkyni proti žalované exekuce, při jejímž výkonu byla žalované odňata hotovost 32.000 Kč a vyplacena právnímu zástupci žalobkyně. K odporu žalované byla exekuce zrušena a vysloveno, že rozsudek vrchního zemského soudu v Drážďanech není v tuzemsku vykonatelný. Žalovaná se domáhala pak žalobou na žalobkyni vrácení oněch 32.000 Kč a spor ten vysoudila. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení kupní ceny 44.720 Kč z téže kupní smlouvy, pro niž byla vedena ona exekuce. Žalovaná namítla proti žalobnímu nároku započtením oněch 32.000 Kč. Zažalovaná pohledávka byla uznána soudy všech tří stolic po právu, po právu však byla uznána i vzájemná pohledávka žalované 32.000 Kč s přísl. a žalovaná byla uznána povinnou zaplatiti žalobkyni jen zbytek.

Nejvyšší soud uvedl k dovolání žalované v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Není vadou odvolacího řízení, že se odvolací soud nezmiňuje o odvolací výtce, že ve vydání 32.000 Kč výkonným orgánem právnímu zástupci žalobkyně jest spatřovati placení. Šlo by nejvýše o vadu rozsudku. Ale výtka není vůbec opodstatněna. Za placení dluhu lze pokládati odebrání hotovosti výkonným orgánem při výkonu mobilární exekuce a její odevzdání vymáhajícimu věřiteli podle § 261 ex. ř. jen tehdy, když nárok je vymáhán exekučně právem. Není-li tomu tak, nejde o placení dluhu (vykonatelného a platného závazku), protože k odebrání peněz a k odevzdání jich věřiteli scházel podklad a následkem toho měl povinný nárok na vrácení podle § 1435 obč. zák. Proto měl také povinný právo namítati odňatý peníz na žalobní pohledávku k započtení. Dovolatelka sama si odporuje, když chce pokládati odevzdání 32.000 Kč věřiteli za placení, ale žalovala přes to